

Johann Joachim Schoepffer

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Johannes Joachimus Schoepferus/ I.U.D. ... Ad Eundum Exequias, Quas Matronae ... Agnetae Scharffenbergs/ Viri ... Dn. Georgii Henrici Weydenkopff/ ... Senatus h. Urbis Pharmacopaei per plures annos optime merici Relictae Viduae Liberi Eius Moestissimi Hodie D. IX. Augusti, A. M DC XCIV. cohonestatas cupiunt, Omnes Academiae Cives ... invitat

Rostochii: Weplingius, 1694

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777432536>

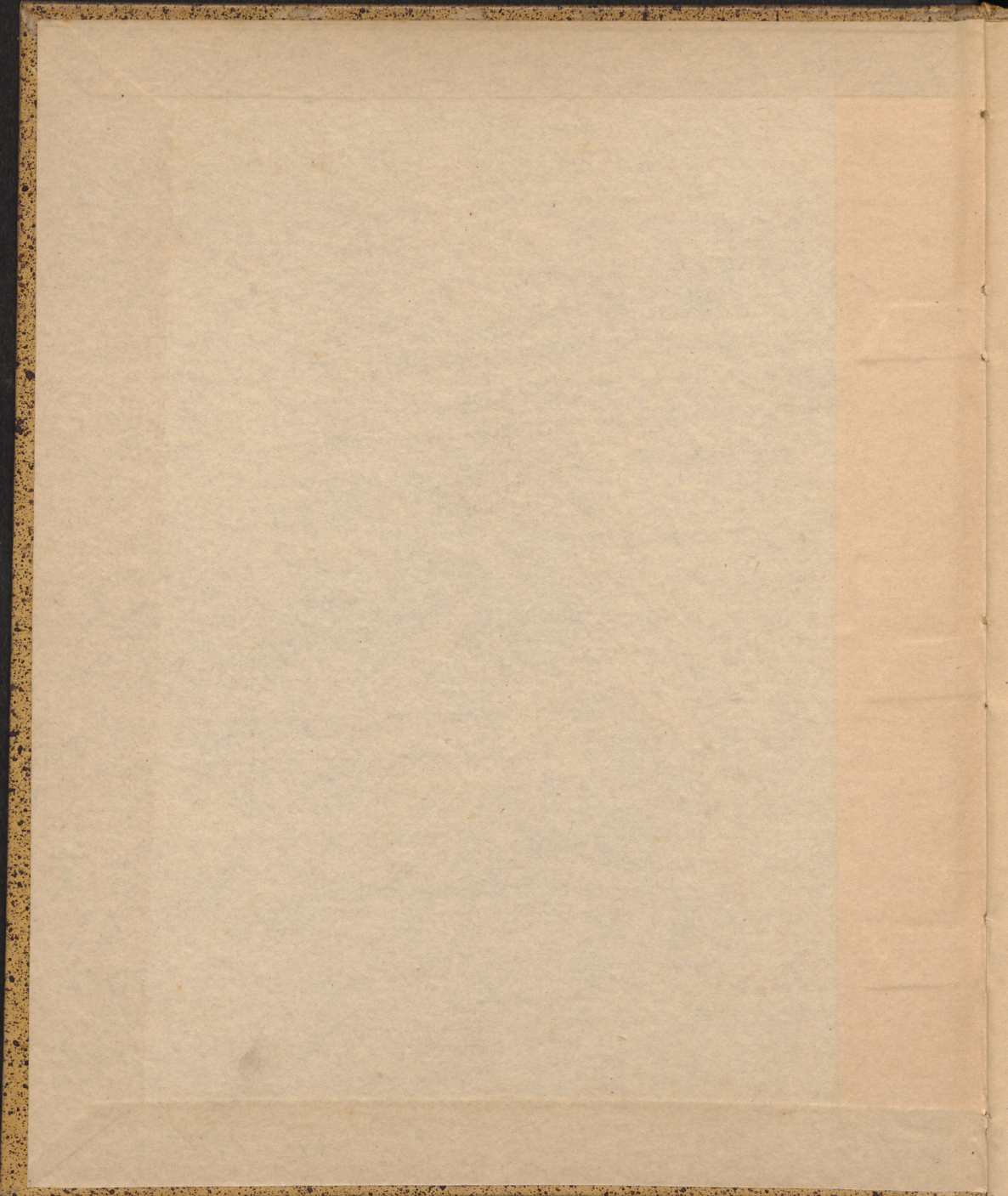
Druck Freier Zugang

Schoepfer, J. J.,
in
Agn. Scharffenberg,
uxorem
G. H. Weydenkopff.

Rost. 1694.

42.

PROGRAMMA
OVO
RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOHANNES JOACHIMUS
SCHOEPFERUS.

J.U.D. & Prof. P. Comes Palat. Cæsar. & Confist. Ducal. Assessor
AD EUNDUM EXEQVIAS,

QVAS
MATRONE OPTIMÆ, LAUDATISSIMÆq;

AGNETÆ

Scharffenbergs/
VIRI SPECTATISSIMI & INTEGERRIMI

DN. GEORGI HEN-

RICI Weydenkopff/
Senatush. Urbis Pharmacopæi per plures annos optimè meriti

RELICTÆ VIDUÆ
LIBERI EJUS MOESTISSIMI
HODIE D. IX. AUGUSTI, A. MDC. XCIV.

colonestatas cupiunt,
Omnes Academia Civis eo, quo par est humanitatis studio, invitati.

ROSTOCHII, Typis JOH. WERPLINGII, Univ. Typogr.

Vanquam vita nostra vulgo dicatur in arctis-
sima animæ & corporis conjunctione consi-
stere, viresque suas exercere, experientia ta-
men adeò dissolubilem & fragilem naturam
esse nostram testatur pariter & conqueritur,
ut tandem ipse nesciam, quid de unione illâ
statuendum. Annon illa firmiter coherere
credis, quæ ita facile se perturbari patiuntur,
ut ad quemvis, etiam levem, contrarium mo-
tum aut impetum disjunctionem sui minen-
tur, & subinde cladem accipiant? Annon, ubi corporis partes earumq;
qualitates nullâ justâ continentur mensurâ, nullâ proportionem, sed
potius se invicem oppugnant, conjunctissimum aliquod vinculum in-
tercedere arbitaris? Cumq; utriusq; partis, quæ in unionem cõeunt,
sua sint vitia, suæ imbecillitates, suæq; tam dehiscentes ægritudines,
quam quæ sò validam, quam arctam societatem inibunt? At verò quan-
tis infirmitatibus non in nobis corpus & anima laborant & premun-
tur? quibus affectibus non in sui perniciem subinde abripitur anima?
quot turbis agitur? quem malitiæ fontem non continuo profluentem
in se circumfert & evolvit? Quomodo jam mens illa, quæ ipsa
sibi neq; satis constat neq; placet, in id ritè conspirare potest, ut cum
corpore firmiter copuletur? Et jungatur corpori anima! Ast ubi tuta
illa fides in tantâ partium corporearum dissensione? Annon humorum,
quibus Spiritus meant, ea jam est conditio, ut dum æquilibrium
excedunt, nunc huc nunc illuc in mutuam pugnam erumpant? Vah!
quanta rebellionis non in corpore nostro alitur materia; quam sedi-
tiosi non subinde in visceribus audiuntur motus, ut tonitrua esse cre-
das, quando colliduntur & tumultuantur? in tantâ verò partis discor-
diâ & corruptione quam intima alteri parti possit esse amicitia coher-
entia, nondum liquet. Quoties corporis pruritus & contumacia ani-
mæ imperium detrectat, ut neq; pes neq; manus ad voluntatem obse-
quiverint? Et quoties anima ipsa tanquam forma suâ naturali libidine
corpus ita deformare studet, ut præcipiti quodam lapsu in ruinam sui
feratur? Neq; enim corporis membra propriè in scelere aut medita-
tionem aut admissionem sunt ingeniosa, sed omnis mali quæ est for-
ma, ab anima, quæ legem intelligit, fingitur, & in corporis actiones
& obsequium influit. At verò si res, quæ formam sustinet, ita corporis
viribus sæpè abutitur, ut prona ad interitum pareatur via, quam quæ
sò connexionem ibi cogitabis? itaque laxa admodum potius partium,
dum homo vivit, quam arctissima credenda & statuenda est copu-
latio.

latio. Inde tot mortis vulnera, tot clades, tot luctuum gemitus orbem humanum dilacerant, exhauriunt, perstrepunt. Quemadmodum verò rationis usus inter alia in eò latissimè patere debet, ut eorum, quæ obveniunt, naturam, bona, utilis an noxia sit, causasque explicare studeat, quò suum cuique tribuatur, ita non abs re jam erit, eò inquirere, ut quæ causa tam turbulentis tamque insperatis mortis rebus subnata sit, aliquantulum proponamus. M. T. Cicero si in pretio meretur hic poni, quò utique dignus est, in Catone maiore omnem videtur mortis rationem tum in vigente tum in senescente ætate hisce exposuisse; *Adolescentes, inquam, mori sic mihi videntur, ut cum aqua multitudine vis flamma opprimitur; senes autem sicut suam spongia, nullam adhibita vi consumptus ignis exstinguitur. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur; si matura & cocta, decidunt; sic vitam adolescentibus vis auferat, senibus maturitas.* Quamquam ego verba hæc suo sensu & valere & abundare permitto, tantum tamen abest, ut ad recessus veritatis omnes penetraverit Cicero, ut in circumstantiis potius quibusdam, velut in cortice, hæserit, principali causâ mali ignoratâ. Equidem Aristoteles velut omnibus ingeniosior & perspicacior jam suâ ætate, h. e. diu ante Ciceronem, longius progressus, in ipsâ naturali rerum ortarum conditione vim mortis communis quærere eoque transferre allaboravit, dum quæ habent originem, & quæ orta sunt, etiam ad interitum propendere & properare necesse esset; Verum ut non dicam de Angelis & animabus nostris, in quibus nec spiritualis naturæ simplicitas, nec justitia DEI gentibus etiam nota, ullum mortalitati locum relinquunt, quid de celo, quid de stellis aliisque corporibus censendum? an non illis etiam corruptionis necessitas intrinsecus incumbit? Quare eundem semper in illis vigorem, quare eandem serenitatem, quare motum perpetuum agnoscimus? Et si artificiosum hodiè balsamum corpora etiam mortua à putredine conservare possunt, quomodo sua rebus omnibus origo interitum etiam conciliabit? Inde Galenus probabilem quidem suam Aristoteli rationem concedere non dubitat, vim tamen ita concludendi necessariam omnino in dubium vocat. Et quamquam calore nativo ita jam vitam ducimus, ut ex alimento humidum, relictis quibusdam terrestribus particulis, absumatur & subinde corpori humano major siccitas inferatur, unde rugæ seniles, unde multæ aliæ infirmitates contrahuntur, non tamen inde mortis & corruptionis humanæ ratio tanquam ex origine sua deducenda, sed altius repetenda venit. Neque enim ita creatus homo est, ut suâ naturâ morti sit obnoxius. Quæ res adeò patet, ut nisi ratione suâ tam miserè abusi essent gentiles, eam facillè assequi potuissent. Annon Deus tam bonus hominem ita abjecisset, in cuius tamen gratiam omnia condi-

dit, ut brutorum more interiret? Annon Creator Sapiientissimus, quem
consiliis nunquam pœniter, homini primo frustra corpus adju-
xisset, ut revellendum esset? Annon homo, cui legis suæ sententiam De-
us impressit, in officio suo perturbatus fuisset, si naturaliter ad lan-
gorem, si ad mortem ipsam propensus fuisset. Et si iustitia Dei na-
turalis ex ipsa naturâ genibus constat, quare corpus, si rectè homo
semper fecisset, tanquam genuinum animæ instrumentum, à vitâ tan-
dem separandum fuisset? Licetnè actionum omnium, quæ pietatem
verè præ se ferunt, sensibilem socium ita malè habere? Quam firmis
etiam post lapsum animæ immortalitas ex ratione argumentis nita-
tur & gaudeat, non est, quod prolixius ostendam. Relinquitur ergò,
ut peccatum, quod sponte suâ homo sibi contraxit, tanquam unicam
mortis causam, in medium adducamus. Hoc mortem ejusque tumultum
in mundo demum peperit Rom. v. 12. Hoc mortem homini tan-
quam meritam stipem & appendit & annumerat Rom. VI. 23. Nam
dum peccatum admisit homo, mors tanquam signata figura statim
exurgebat. Peccaturo scilicet homini mors in pœnam, cuius præ An-
gelis lapsus ille ex pulvere formatus capax fieri posset, & proposita
Gen. II. 17. & lapso inflicta est Gen. III. 19. Dumque violentus ille peccandi
actus, quò primus homo se ipsum avertit, totius naturæ, quoad vires
benè agendi, corruptionem induxit, ut ex physicâ ipsius rei necessita-
te, malum jam in nos posteros derivetur & diffundatur, efficitur, ut
mortis nunc imperata facere cogamur omnes. Et quanquam sang-
vine CHRISTI pretioso sumus reparati & reconciliati, mors tamen
tanquam pœna latè dicta, quæ paternæ castigationi respondet, re-
licta est, non quod ira quædam Dei restaret, aut ut amplius satisfacere-
ret, sed ut meriti nostri miseriamque admoneremur, & sanguini JESU
CHRISTI, quem unice morti opponimus, eò major gloria accede-
ret, & desiderium gratiæ divinæ accenderetur & augetur. In-
de pijs, dum ex sententiâ Adamo in gratiam recepto latâ Gen. III.
19. dissolvuntur, transitus per mortem ad æternam requiem, ad ineffa-
bilem animæ refectionem, ad celestem patriæ civitatem patet Joh. XI.
25. sq. Impiis verò sicut prima illa comminatio divina, quæ Adamo
adhuc integro facta, imminet, ita per mortem talis dispositio contin-
git, quâ ad æternos cruciatus præcipitantur. Interim utrisque, dum
in hoc miseriarum pelago adhuc fluctuare datur, varia obtingunt,
unde varietatem suam deinde exitus accipit & metitur. Si principi-
um insitum, quod nativum calidum natura esse voluit, sponte suâ ob-
debitatem deficit, aut ob diurnitatem temporis contabescit,
mors naturalis appellatur; Sin verò extrinsecus quædam obveniunt
five

sive ab aere, sive à pabuli vel defectu vel excessu vel vitio ejus, sive ab aliis principiis, quæ interitum afferre possunt, violentiam quandam nomini suo mors admiscet; Qvò an etiam Annos Climactericos referre possis, jam non explanatius edisseram. Equidem si vim notabiliter septennio quoque variandi mutandique hominem effundunt, violentæ mortis causas utique suâ accessione auferent; Verùm cum multitudo eorum, qui annos Climactericos vivi integrisque viribus excefferunt, tanta est, ut ratio diversitatis nulla reddi possit, annos etiam illos generis dubii, si non vani, æstimare licebit. Sed quò elabor? Vita scilicet nostratàm vana tamque vagabunda in aliquam diicurrendi licentiam me abduxit, & ne penna in ipso lumine lacrymarum quodam fonte perfunderetur, aut planè, quod in quibusdam tristitiæ casibus fieri consuevit, exaresceret, ita animum aliquantulum preparare aut mitigare placuit. Ut tamen ad propositum jam redeam, Manibus Matronæ tot virtutum, tot pietatis documentis insigniter claræ, ut parentarem, proh dolor! rogatus sum. Defuncta est illa, dum per omnes vitæ casus satis feliciter eluctata, venerabilem canitiem ostentare poterat; & licet annos illos criticos aut ignoraret aut in minimis poneret, dum præteritos sive minores sive majores bonâ valetudine superasset, septimo tamen anno decies in se reducto & multiplicato, in scalis vitæ suæ subsistere iussa est, ut corpus in principia, unde conflatum esset, redirèt juxta & resolveretur. Si preces, in quibus pro salute suorum apud Deum frequentissima fuit, si curam, quâ liberis nepotibusque optimè semper prospectum cupiebat, si juvandi studium, quò egenos quosque solabatur, animo obversari jubeo, nescire literas malle, quàm eum in finem excoluisse eas, ut tantiboni jacturam, quam Filii, quam pauperes in mundo relictii jam fecerunt, pluribus enarrarem. At enim verò cum post fata etiam Nostratium eadem Dei cura nobis præsidio sit, idem ventus adspiret, eadem terra proventus mittat, & demortuis suæ laudes debeantur, quò superstitibus habeant, quorum vestigiis insistant, tantæ *Matrone*, quam per mortem jam amissimus, decora silentio prætermittere, omninò nefas duxi. Vitam illa accepit mundumque; spectabilem ingressa est Anno 1624. d. 24. Decembr. Patrem exoscullata est & reverenter coluit virum prudentissimum atque spectatissimum DN. BERNHARDUM *Scharffenberg* Civem hujus urbis primarium; Matrem feminam nobilem omniq; virtutum genere egregiè præstantem MARGARETHAM *Clandriang*. Avum paternum non sine honoris præfatione nominavit Virum Nobilissimum atque Consultissimum DN. BERNHARDUM *Scharffenberg* Consulem
Rei-

Reipublicæ Rostochienſis inſigniter meritum; Aviam Feminam Nobiliſſ. ſexusque ſui virtutibus conſpicuam AGNETAM Deſtinaſ Ampliſſimi Viri DN. NICOLAI Deſtinaſ Senatoris hujus civitatis filiam; Proavum Virum Ampliſſimum DN. NICOLAUM Schaeſenberg Neobrandenburgi, quæ urbs Stargardiae noſtræ metropolis eſt, Senatorem meritis ſuis quondam nominatiſſimum; Proaviam URSULAM Jünglings Conſulis Neobrandenburg. filiam. Avus maternus ei contigit Vir Nobiliſſimus atque Conſultiſſimus DN. DANIEL Elandrian Conſul Gütſtroviensis meritiſſimus; Avia materna femina Nobiliſſ. MARGARETHA Krügers Conſulis Gütſtroviensium graviſſimi DN. ULDERICI Krügers filia; Proavus maternus Vir Spectatiſſimus atque integerrimus DN. LAURENTIUS Elandrian in municipio Friedland olim decurio; Proavia Femina pientiſſima honeſtiſſimaque ANNA Klockowen. His majoribus atque parentibus natales ſuos debuit B. Noſtra, & licet in eorum Sangvine, auctoritate & meritis copioſa de genere ſuo gloriandi eſſet materia, modeſtè tamen admodum de felicitate illa ſenſit, id demum veræ gloriæ eſſe rata, ex illis in lucem prodiſſe vitalem, qui verâ in CHRISTUM fide conſcientiam, aliasque vitæ ærumnas ipſi ſolari potuiſſent. Utque ipſi in futurum ſolatiū perpetuò conſtaret, ad quam ſalutem & ad quam *παράνομιαν* coram Deo per baptiſmum renata eſſet, nomine AGNETHÆ inſignita eſt. Quam ſollicitè exinde educationis curam ſulceperint parentes optimi, ea inter alia ſignificatum eunt, quæ in æternam laudis memoriam parenti integerrimo poſt fata in publico programmate ſcribuntur; ita verò illud: *Non cum ſex ſeptemve diebus, quod urbis hujus turpiſſima conſuetudo eſt, alii cui turba liberum unius pedagogi operam addixit, diviſitq; victus dies, aut pecuniæ partem exegit, aut tenuiter et ſolli citè rationibus circumſcripſit inſtitutorem; ſed prompte & voluti genuinus amor conſultaq; in filios liberalitas efflagitare poſſet, erogabat; Tum demum rectè ſe locaſſeratus, cum pecuniam in bonis moribus literiſq; occupat. Intellexerunt ſcilicet parentes illi Chriſtiani, quantum in filiis pignus ipſorum fidei eſſet permiſſum, ut ſi aut incuriâ aut indulgentiâ corrumperentur filii, exquiſitiſſimè ſemper parentibus reddenda ratio incumbat, æternæq; damnationis reatus non minorem metum incutiat. Neque Spem, quam de ipſâ conceperant omnes boni, quicquam feſellit B.n., ſed bonæ indolis ſuæ ſtamulam ita ſuſcitavit, ut virtutum radii totius vitæ curſū illuſtrarint. In pietatis ſtudio fuit infucata, in parentū amorem & obſequiū promptiſſima, in moribus ſexū ſuum ornantibus ita benè ad honeſtatē compoſita & laudabilis, ut fucatum faciei colorem, laſcivum*

oculo-

oculorum ambitum & blanditias, adulterinos frontis capillos, cothurnatam
 illam & ambitiosam capitis cristam, quæ hodiè superbiunt mulieres, garrulam
 lingvæ inconsiderantiam, inverecundam corporis nuditatem, ambitiosum
 illum incessum, quò velut ad mensuram gressus numerantur, cane pejus ac
 angve fugerit & detestata sit. Quæ morum castitas & providentia, quæ cu-
 linæ quàm pompæ studiosior erat, cum nubilus virgo facta esset, ita suaviter
 in oculos animumque Viri Spectatissimi, Doctissimi arteq; pharmaceuticâ Cla-
 rissimi DN. PETRI Barnstorffs pharmacopæi Ampliff. hujus Senatus dexter-
 rimi influxit, ut Beatæ nostræ nuptias decentissimè petierit, eamq; A. 1644.
 24. Augusti sibi matrimonio junxerit. Quod conjugium sicut, Deo optimè sic
 providente, contractum erat, nec turbulentum, nec sterile fuit, sed dum idem
 velle & idem nolle in utriusq; animis suaviter constanterq; invaluerat, quatuor
 B.n. in illò enixa est filios, quorum postremi jam dudum in vivis esse desierunt,
 duo verò priores, annuente Dei gratia, tale incrementum virium & virtutis
 ceperunt, ut summum facultatis quisq; suæ titulum consecuti Viri per omnem
 vitæ usum sint facti longè lateq; utiles. Alter enim Vir Excellentissimus atq;
 Experientissimus Dn. BERNHARDUS Barnstorff/Collega Fautorq; noster ami-
 cissimè colendus, Medicinæ D. & Prof. Publ. abditos naturæ recessus scrutatur,
 ut quantum ad salutem hominum res valeant, sapienter discernat, jam pridem
 celebritatem nominis id propter nactus. Alter a. Vir Nobilissimus atq; Con-
 sultissimus Dn. JOHANNES Barnstorff/J.U.D. Fautor atq; Amicus noster inte-
 gerrimus pariter & honoratissimus, acutissimus legum interpretes audit, tamq;
 feliciter & cautè omnes juris rationes applicat, ut quarum Causarum Patronus, tanquam Ad-
 vocatus tum Dicasterii Parchimensis, tum Consistorii Ducalis esse rogatur, illis dexterrimè
 patrocinari noverit. Cumq; vinculum illud thori amicissimum vi interpellantismortis ru-
 ptum esset, cumq; lugubris etiam Vestitus satis diu corpus faciemq; obvelasset & obscurasset,
 tandem, Deo ite jubente, in Viri Ipestatissimi atq; integerrimi Dn. GEORGII Wepdenkopff/
 amabiles amplexus iterum concessit, ut per omnes partes & officii & thalami marito priori
 ille succederet. Quæ connubii fides mutuò data & confirmata est A. 1654. d. 20. April. Quàm
 arcta etiam hinc fuerit animorum conjunctio, quàm fecundans DEI benedictio, vel ex prole
 intelligas, quæ plus simplici vice inde fuit suscepta; Prima fuit *Anna Sophia*, altera *Marga-
 retha Agnesa* & tandem *Johannes Georgius*. Si vires, quibus initio liberi videbantur alacres &
 satis robusti omnes, si Cura illa maternâ, quæ admodum sollicitè fovebantur, si vota, quibus
 diu in vitâ superstitibus esse natos expetimus, præscriptum mortis tempus transponere & præ-
 rogare potuissent, omnes illos, quos in lucem edidit B. n., adhuc habuissent vitales. Verùm
 cum hæc lege mundum intramus omnes, ut peregrinemur modò in eo, celestem semper patri-
 am meditaturi, primogenitam, annum unum & quinq; hebdomadas natam, & ultimogeni-
 tum J.U. Licentiatum cathedram ex hæc mortalitate ad Deum in triumphantem vitam præmisit.
 Media sola *Margaretha* n.p. *Agnesa*, femina Nobilissima, omniq; virtutum muliebrium genere
 ornatissima, id gratiæ à Deo accepit, ut superstes adhuc magno Matri & solatio & honori esse
 potuerit. Collocata enim est illa nuptui Viro Summè Rev. Amplissimo atq; Excellentissimo Dn.
 GOTHOFREDO Wiff/Prof. ante annum hujus Acad. Publico & ad d. Nicol. Ecclesiasti meritis si-
 mo, nunc Superintendenti Urbis Lüneburgi gravissimo, Viro undequaq; Celeberrimo & optimo
 vinculoq; illò tam jucundè hætenus fructa est, ut una mens, unus animus in utroq; corpore con-
 junctis

junctissime habiter, & mutuum amoris auxilium, utinam in feros annos! premississime præter.
 Iterum deinde Vidua facta Anno 1699, d. 7. April. id curæ sibi semper sumit B. N., ut quod re-
 liquum esset vitæ, piè, placidè, sanctèque transigeret, nemini gravis, omnibus facilis & officio-
 sa, rerumque futurarum ad salutem sibi satis provida. Ingravescente tandem ætate, cum
 vasa diu ad abitum jam collegisset, infirmitate quædam correpta in lectum mortis suæ se rece-
 pit, ibique finem vitæ, præsentis semper animo, expectavit: Audiamus jam Filium ipsam Medi-
 cum, ea quæ fas est honoris significatione, jam supra memoratum! Ita verò ille de morbi
 mortisque genere: *Intensissimi dolores nephritici, cum omnimodâ ischuriâ, colicâ, diarrhœis, inap-
 petentiâ & vomitibus conjuncti, matrem meam dilectissimam, nunc eheu! desideratissimam adeo
 excruciarunt & exerberunt, ut, licet quarto à decubitu die, post sabuli alicujus aronosi & viscidâ
 excretionem, aliquantulum urina reddiderit, dolorum quoque remissionem senserit; virum tamen
 ne minimam quidem refocillationem percipere poterit. Appetitus enim planè prostratus mansit,
 nec quicquam ciborum aut potus, multò minus medicamentorum, quâ vires resarciri aliquantulum
 potuissent, assumere valuit, quin statim maximis cum anxietatibus redimeret. Hinc, accedentibus
 inordinariis subinde musculorum contracturis animiq; deliquis, in dies magis debilitata, unice
 medicinam quaesivit, quæ animæ pariter & corpori mederi poterat, quam etiam præbia peccatorum
 seriâ confessione die 28. Julii assumpsit, ministratam sibi à Dn. Confessionario Viro maxime Rebe-
 rendo DN. FRANCISCO FFOLFFIO S. S. Theol. D. Prof. P. & Pastore Mariano, Collegâ nostro
 honoratissimo. Corpore itaq; & Sanguine CHRISTI mirum quantum recreata, atq; salutariter
 instructa, constanti fide ac devotione d. 31. Julii circa nonam vespertinam, animam suam Cre-
 ator reddidit, & ex hac fugacissima vitâ in æternam & immutabilem beatè migrabit. Sic jam illa vi-
 tã excessit, quæ ut viveret, aliam vivendi, quàm per mortem, rationem nec inire poterat nec
 debebat. Sic viribus illa fracta & comminuta est, quæ per fidem in Jesum planè se abne-
 gare tenebatur, ut sive viveret sive moreretur, nullâ fiducia sui sed Dei in sanguine Jesu Christi
 niteretur; Sic oculis nostris subducta est illa, quæ ipsa materiæ expertem Spiritum, animam
 scilicet, testaceo vase circumtulit, satis gnara, perfectionem virtutumque omnem in illis
 rebus ponendam esse, quæ longissime per hanc vitam ab oculorum sensu recederent. Sic
 tandem ultimum illa vitæ halitum expiravit, quæ ut ad æternam vitam respirare posset, unice
 in virtute & cruento merito CHRISTI Servatoris nostri optimi recumbebat. Nihil itaq; quod
 anxie lugendum, hic occurrere poterit. Sit Mater, sit Avia 16 nepotum ac neptium defuncta! At
 parentibus etiam sua tandem requies concedenda, dum sat diu pro liberorum Salute in mundo
 invigilaverint. Putrescat relictum corpus! Anima tamen superstes, quæ personam tuita est, &
 clarius jam intelligit, & non sine ineffabili voluptate percipit, quæ sunt virtutes cælestis gloriæ;
 neq; corpus absq; certissima resurgendi spe ita lacerum & anidumq; in cinerem abit. Proin, Viri
 gravissimis Ceteriq; quos dolor ille orbitatis occupavit, Vestra, quæ est fidei spes, lacrymarum
 modum jam oculis imperabit, Vobisq; potius vitam diuturniorem, salutis uberio rem mate-
 riam, familiarq;ve majorem splendorem apprecabimur omnes, quàm ut diutius hifce mœroris
 meditationibus nos exerceri jam patiamur. Ceterum ipsa Vestra, Cives Academiæ optimi,
 quæ est, humanitas promptis placendi studium mihi videtur promittere, quàm quod multis
 verborum circuitionibus demum impetrare oportet. Ne tamen officii mei partibus quicquam
 deesse videar, propositoq; Vestro calcar ut addam, exequias jam eatis honoratissimâ Vestrâ præ-
 sentiâ frequentes, quò fas est studio, obnixè rogo. Res agitur sortis nostræ, quæ omnib; incum-
 bit, communis, & si ipsâ aut fragilitatis nostræ, aut officii, quod ultimis defunctorum honoribus
 debemus, memoriam animo dimovere non veremur, quam tandem Sapientiam, dum adhuc vi-
 vivimus, & quam gratiam post decessum nobis apud superstites pollicebimur? Annon par parî
 nec referatur, timendum erit? Expleam usergò quod est officii nostri circa demortuorum cu-
 ram habendam! Deducamus Matronæ nostræ, in Domino quæ spiritum emisit, exuvias, ea quæ
 docet solemnitate, ad locum, quem ipsis destinavit & Defunctorum ipsius olim cura & tan-
 torum liberorum religio. Valete*

Conventus fiet in Æde Mariana hora 1. Pomerid.

oculorum ambitum & blanditias, adulterinam illam & ambitiosam capitis cristam, qua hoc lingvæ inconsiderantiam, inverecundam illum incessum, quò velut ad mensuram graevam angve fugerit & detestata sit. Quæ morulina quam pompæ studiosior erat, cum nubi in oculos animumque Viri Spectatissimi, Doctorissimi DN. PETRI Wernstorffs pharmacoparimi influxit, ut Beatæ nostræ nuptias decembris 24. Augusti sibi matrimonio junxerit. Quod providente, contractum erat, nec turbulente velle & idem nolle in utriusque animis suaviter B.n. in illò enixa est filios, quorum postremi duo verò priores, annuente Dei gratia, tale ceperunt, ut summum facultatis quisque suæ vitam usum sint facti longè lateque utiles. Alibi Experimentissimus Dn. BERNHARDUS Wernstorff medicissimè colendus, Medicinæ D. & Prof. Publ. ut quantum ad salutem hominum res valeant celebratam nominis id propter nactus. Aulicissimus Dn. JOHANNES Wernstorff/J.U. Ingerrimus pariter & honoratissimus, acutissimè feliciter & cautè omnes juris rationes applicat, ut quò vocatus tum Dicasterii Paschimensis, tum Consistorii patrocinari noverit. Cumque vinculum illud thori aptum esset, cumque lugubris etiam Vestitus satis diu tandem, Deo ita jubente, in Viri spectatissimi atque amabiles amplexus iterum concessit, ut per omnes ille succederet. Quæ connubii fides mutuo data & exacta etiam hic fuerit animorum eonjunctio, quam intelligas, quæ plus simplici vice inde fuit suscepta, *retha Agnesa* & tandem *Johannes Georgius*. Si vires, & satis robusti omnes, si Cura illa materna, quæ admodum in vitam superstitis esse natos expetimus, præscriptum rogare potuissent, omnes illos, quos in lucem edidit cum hac lege mundum intramus omnes, ut peregrinam meditatiuri, primogenitam, annum unum & quatuordecim J.U. Licentiatum exhibem ex hac mortalitate a Media sola *Margaretha* n.p. *Agnesa*, femina Nobilissimè ornatisima, id gratiæ à Deo accepit, ut superstitis adpotuerit. Collocata enim est illa nuptui Viro Summo GOTHOFREDO Weiff/Prof. ante annum hujus Acad. P. mo, nunc superintendente Urbis Lüneburgi gravissimè vinculoque; illò tam jucunde hætenus fructa est, ut una

illos, cothurnatam mulieres, garrulam tatem, ambitiosum atur, cane pejus ac providentia, quæ cura esset, ita suaviter pharmaceuticâ Clarius Senatus dexteriorit, eamque A. 1644. icut, Deo optimè sic e fuit, sed dum idem in valuerat, quatuor in vivis esse desierunt, in virium & virtutis uti Viri per omnem excellentissimus atque Fautorque noster amicæ recessus scrutatur, discernat, jam pridem bilissimus atque Con-Amicus noster interpres audit, tamque Patronus, tanquam Adogatur, illis dexterrimè interpellantismortis rubella vela stet & obscurasset, GEORGII Weydenhoff & thalami marito priori 1654. d. 20. April. Quam benedictio, vel ex prole Sophia, altera Margaretha videbantur alacres & ebantur, si vota, quibus pus transponere & probuisset vitales. Verùm, celestem semper patriam, & ultimogenitiam infantem vitam præmissitatum muliebrium genere & solatio & honori esse atque; Excellentissimo Dn. col, Ecclesiasti meritisissimè; Celeberrimo & optimo as in utroque corpore conjunctis

